



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 3946/2022**  
**15.03.2023. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Ивана Чудић, адвокат из ..., против тужене Установе заједничких послова института у Сремској Каменици, чији је пуномоћник Ивана Шумоња Матовина, адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2292/22 од 26.05.2022. године, у седници одржаној 15.03.2023. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2292/22 од 26.05.2022. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1490/21 од 11.03.2022. године, ставом првим изреке, усвојени су тужбени захтеви тужилаца. Ставовима другим и трећим изреке, обавезана је тужена да тужоцу АА на име трошкова за исхрану у току рада, за период од 01.04.2018. године до 02.06.2020. године исплати 75.532,75 динара са законском затезном каматом од 16.12.2021. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате до 15.12.2021. године износ од 18.687,70 динара, на име трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2018. године до 02.06.2020. године исплати 58.360,48 динара са законском затезном каматом од 16.12.2021. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате до 15.12.2021. године износ од 14.180,41 динар. Ставовима четвртим и петим изреке, обавезана је тужена да тужоцу ББ на име трошкова за исхрану у току рада, за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године исплати 105.675,75 динара са законском затезном каматом од 16.12.2021. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате до 15.12.2021. године износ од 21.936,18 динара, на име трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године исплати 72.313,15 динара са законском затезном каматом од 16.12.2021. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате до 15.12.2021. године износ од 14.587,69 динара. Ставовима шестим и седмим изреке, обавезана је тужена да тужоцу ВВ, на име трошкова за исхрану у току рада, за период од 01.04.2018. године до

31.03.2021. године исплати 92.181,50 динара са законском затезном каматом од 16.12.2021. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате до 15.12.2021. године износ од 17.369,86 динара, на име трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године исплати 83.692,22 динара са законском затезном каматом од 16.12.2021. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате до 15.12.2021. године износ од 16.609,06 динара. Ставом осмим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова поступка исплати 125.347,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом деветим изреке, одбијен је захтев тужилаца за ослобађање од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2292/22 од 26.05.2022. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 14.04.2021. године, ради исплате трошкова за исхрану у току рада, регреса за коришћење годишњег одмора и законске затезне камате обрачунате за период наведен у тужби. Вредност предмета спора тужиоца АА је 133.893,23 динара, тужиоца ББ 177.988,9 динара и тужиоца ВВ 175.873,72 динара. Имајући у виду природу затражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова која се односи на новчано потраживање.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности спора, сагласно одредби члана 403. став 3. ЗПП, којој је, између осталог, прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, када се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног однос, а побијана вредност предмета спора је за сваког тужиоца појединачно испод граничне вредности за дозвољеност ревизије од 40.000 евра у динарској противвредности на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија  
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић**